

at afgøre, hvor meget af det hensatte beløb, der skal føres tilbage som indtægt. Resultatet heraf ville let kunne blive, at hele det fradragne (hensatte) garantibeløb først vil kunne føres til indtægt, når garantiperioden er udløbet, og den skattepligtige ville da for en kortere eller længere periode have opnået dobbelt fradrag i indkomst og formue. Dette er grunden til, at man har ment det rettest at gøre fradragsadgangen afhængig af ligningsrådets bestemmelse, således at der om nødvendigt kan foretages en nærmere undersøgelse af forholdene for den enkelte virksomhed. Ligningsrådet vil naturligvis i det omfang, hvori det er gørligt, kunne udfærdige almindelige retningslinier f. eks. for enkelte erhvervsgrupper.

I *stk. 2 c* er der foreslået regler om, i hvilket omfang der kan foretages fradrag i formuen, for så vidt angår kapitalværdien af forpligtelser, der påhviler den skattepligtige med hensyn til byrder eller ydelser som i § 73, nr. 4, nævnt.

I modsætning til kommissionsudkastets § 57, stk. 2 c (bemærkningerne side 111, jfr. afsnit I i bilag 2 til betænkningen), der som en almindelig regel nægtede fradragsret for byrder eller ydelser af den omhandlede karakter, har man ved nærværende forslag som hovedregel foreslået at opretholde den nugældende regel i statskattelovens § 13 b, hvorefter kapitalværdien af sådanne forpligtelser kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige formue. Denne fradragsret må anses for en naturlig konsekvens af den i forslaget § 14, nr. 6, foreslåede regel, hvorefter udgiften til løbende ydelser, såsom aftægts- og underholdsydelser, som hovedregel kan fradrages ved indkomstopgørelsen. Ifølge den nævnte regel i § 14, nr. 6, kan ydelser dog ikke fradrages i indkomsten, for så vidt de i henhold til en ensidig forpligtelse ydes til den skattepligtiges afkom (børn, børnebørn m. v.), og der bør for sådanne ydelsers vedkommende heller ikke indrømmes fradrag af kapitalværdien heraf i yderens formue.

Til § 75.

Bortset fra en tilføjelse i slutningen af *stk. 1*, som vil blive nærmere omtalt nedenfor, svarer paragraffens regler ganske til de i kommissionsudkastet foreslåede. Om baggrunden for reglerne skal gøres følgende bemærkninger:

Båndlagt formue, hvoraf ejeren har indtægtsnydelsen, beskattes efter gældende lov som formue for ham, uanset at han er berøvet rådigheden over formuen. Denne regel, hvorefter formueskattepligten oprettholdes, uanset rådighedsindskrænkningen, når ejendomsretten og indtægtsnydelsen er på samme hånd, er velmotiveret og foreslås derfor opretholdt, hvortil der ikke kræves særlige lovreger. Derimod er særlige regler tiltrængt, dels for tilfælde, hvor ejendomsret og indtægtsnydelse er på forskellig hånd, dels for tilfælde, hvor en formue er båndlagt med bestemmelse om, at renterne ikke kan hæves.

For de førstnævnte tilfælde giver statskattelovens § 12, nr. 2, følgende regel: „Når den, der har ret til den fremtidige besiddelse af en kapital, er descendent af eller arveberettiget efter rentenyderen, svarer rentenyderen formueskat af kapitalen. Det samme gælder i alle tilfælde, hvor rentenyderen selv har fraskrevet sig retten til kapitalen“.

For de sidstnævnte tilfælde fastsætter den nævnte lovbestemmelse følgende regel: „Ligesom den, der har båndlagt en kapital til fordel for andre, men således at renten foreløbig skal tillægges kapitalen, vedvarende svarer formueskat af denne“.

Disse regler har givet anledning til mange tvivlsspørgsmål, og den praksis, som har måttet udvikle sig på basis af reglerne, har ofte medført urimelige og tilfældige resultater. En ændring af disse regler synes derfor i høj grad påkrævet.

Stk. 1. Den ovenfor anførte regel i statskatteloven, hvorefter det påhviler rentenyderen at svare formueskat af kapitalen, når den, der har retten til den fremtidige besiddelse af denne, er descendent af eller arveberettiget efter rentenyderen, har givet anledning til fortolkningsvanskeligheder på flere punkter. Man kan herom ganske henvisse til kommissionens bemærkninger (i bilag 2 til betænkningen), af hvilke tillige med al tydelighed fremgår, at lovbestemmelsen, navnlig gennem udtrykket „arveberettiget“ og den fortolkning, man har ment at måtte undergive dette udtryk, har ført til helt tilfældige resultater.

Bestemmelsen blev i sin tid motiveret med, at der i mangel af en sådan bestemmelse let ville kunne åbnes adgang for en families medlemmer til at unddrage sig formuens beskatning. Denne fare for om-